

Urantia-kirja

<< [Luku 104](#) | [Osat](#) | [Sisältö](#) | [Luku 106](#) >>

Luku 105

Jumaluus ja todellisuus

105:0.1 (1152.1) INFINIITTISYYS on universumin korkeillekin älyllisten olentojen luokille vain osittain käsitettävää ja todellisuuden lopullisuus vain suhteellisen ymmärrettävää. Kun ihmismieli yrittää päästä selvyyteen kaiken *todelliseksi* kutsutun alkulähteen ja kohtalon ikuisuusmysteristä, saattaa olla hyödyllistä lähestyä ongelmaa kuvittelemalla ikuisuus-infiniittisyys lähes äärettömäksi ellipsiksi, jonka saa aikaan yksi ainoa absoluuttinen syy ja joka toimii kautta koko tämän loputonta erilaistumista merkitsevän universaalisen kehän alati jotakin kohtalon absoluuttista ja infiniittistä potentiaalia tavoitellen.

105:0.2 (1152.2) Kuolevaisen koettaessa järjellään saada otetta todellisuuden kaikkeuden käsitteestä tämän olennon finiittinen mieli on silloin kasvokkain infiniittisyystodellisuuden kanssa; todellisuuden kaikkeus *on* infiniittisyys, eikä mikään käsityskyvyltään ali-infiniittinen mieli voi sitä sen vuoksi koskaan täysin ymmärtää.

105:0.3 (1152.3) Ihmismielen on tuskin mahdollista muodostaa todellisuutta vastaavaa käsitystä ikuisuusolemassaolevaisista, ja ilman tällaista ymmärrystä on mahdotonta tuoda esille meidänkään käsityksiämme todellisuuden kaikkeudesta. Voimme kuitenkin koettaa laatia tällaisen esityksen, vaikka olemme täysin tietoisia siitä, että käsityksemme siinä prosessissa, jossa ne käännetään ja muokataan kuolevaisten mielen käsitystasoa vastaaviksi, joutuvat pakostakin alttiiksi perinpohjaiselle vääristymiselle.

1. Filosofinen ”MINÄ OLEN” -käsite

105:1.1 (1152.4) Universumin filosofit panevat infiniittisyyteen kuuluvan absoluuttisen alkuperäisen kausaation Universaalisen Isän tiliin, Universaalisen Isän, joka toimii infiniittisenä, ikuisena ja absoluuttisena MINÄ OLEN -olevaisena^[17].

105:1.2 (1152.5) Tämän infiniittistä MINÄ OLEN -olevaista^[18] koskevan idean esittämiseen kuolevaisen olennon järjelle liittyy monia vaaratekijöitä, sillä tämä käsitys on niin etäällä ihmisen kokemuksellisesta ymmärryksestä, että se aiheuttaa vakavaa merkitysten vääristymistä ja arvojen väärinkäsittämistä. Filosofinen MINÄ OLEN -käsite tarjoaa kuitenkin finiittisille olennoille edes jonkin perustan, jolta he voivat koettaa lähestyä absoluuttisten alkulähteiden ja infiniittisten päämäärien osittaista käsittämistä. Mutta kaikissa pyrkimyksissämme todellisuuden syntyhistorian ja toteutumisen valaisemiseksi on tehtävä selväksi, että tämä MINÄ

OLEN on kaikkien persoonallisuusmerkitysten ja -arvojen osalta samanmerkityksinen Jumaluuden Ensimmäisen Persoonan, kaikkien persoonallisuuksien Universaalisen Isän, kanssa. Mutta tämä MINÄ OLEN -postulaatti ei ole universaalisen todellisuuden jumalallistumattomissa toimipiireissä yhtä selkeästi identifioitavissa.

105:1.3 (1152.6) *MINÄ OLEN on Infiniittinen; MINÄ OLEN on myös infiniittisyys.* Sekventiaalisesta, ajallisesta, näkökulmasta katsottuna koko todellisuus on saanut alkunsa infiniittisestä MINÄ OLEN -olevaisesta^[19], jonka yksinäinen olemassaolo menneessä infiniittisessä ikuisuudessa pakostakin on ensimmäinen finiittisen luodun tekemä filosofinen postulaatti. MINÄ OLEN merkitsee samalla *kvalifioimatonta infiniittisyyttä*, kaiken sen erilaistumatonta todellisuutta, mitä konsanaan voisi sisältyä infiniittisen ikuisuuden kaikkeuteen.

105:1.4 (1153.1) Eksistentiaalisena käsitteenä MINÄ OLEN ei ole sen paremmin jumalallistunut kuin jumalallistumatonkaan, ei sen paremmin aktuaalinen kuin potentiaalinenkaan, ei sen paremmin persoonallinen kuin persoonatonkaan, ei sen paremmin staattinen kuin dynaaminenkaan. Mitään kvalifiointia ei voi soveltaa Infiniittiseen, voi vain todeta, että MINÄ OLEN *on*. Filosofinen MINÄ OLEN -postulaatti on eräs sellainen universumikäsite, joka on Kvalifioimattoman Absoluutin käsitettä jossakin määrin vaikeammin ymmärrettävissä.

105:1.5 (1153.2) Finiittinen mieli ei yksinkertaisesti osaa ajatella muutoin kuin, että täytyy olla jokin alku, ja vaikkei todellisuudella koskaan

mitään todellista alkua ollutkaan, on kuitenkin olemassa tiettyjä lähdesuhteita, jotka todellisuus manifestoi infiniittisyydessä. Esitodellisuutta edustava alkuaikojen ikuisuustilanne voidaan ajatella vähän seuraavan tapaiseksi: Jonakin äärettömän kaukaisena, hypoteettisena menneen ikuisuuden hetkenä MINÄ OLEN voidaan kuvitella sekä joksikin että ei joksikin, sekä syyksi että seuraukseksi, sekä tahdoksi että reaktioksi tähän tahtoon. Tänä hypoteettisena ikuisuuden hetkenä koko infiniittisyydessä ei esiinny mitään eriytymistä. Infiniittisyyden täyttää Infiniittinen; Infiniittinen sulkee sisäänsä infiniittisyyden. Kysymyksessä on hypoteettinen ikuisuuden staattinen hetki. Aktuaalit kätkeytyvät vielä potentiaaleihinsa, eivätkä potentiaalit vielä ole ilmaantuneet MINÄ OLEN -olevaisen^[20] infiniittisyyteen. Mutta jo tästä otaksutusta tilanteesta meidän täytyy olettaa, että on olemassa omatahtoisuuden mahdollisuus.

105:1.6 (1153.3) Muistakaa aina, että ihmisen ymmärrys Universaalisesta Isästä on henkilökohtainen kokemus. Jumala on hengellisen Isänne ominaisuudessa teidän ja kaikkien muiden kuolevaisten käsitettävissä, mutta *teidän kokemusperäinen palvova käsityksenne Universaalisesta Isästä on pakostakin aina vähemmän kuin filosofinen postulaattinne Ensimmäisen Lähteen ja Keskuksen, MINÄ OLEN -olevaisen^[21], infiniittisyydestä*. Puhuessamme Isästä tarkoitamme Jumalaa sellaisena kuin hän on luotujensa – niin ylhäisten kuin alhaisten – ymmärrettävissä. Mutta on paljon enemmän sellaista Jumaluutta, joka ei ole universumin luotujen

käsitettävissä. Jumala, teidän Isänne ja minun Isäni, on se Infiniittisen osa-alue, jonka me persoonallisuudessamme tajuamme aktuaalisena kokemuksellisenä realiteettina, mutta MINÄ OLEN pysyy iäti hypoteesinamme kaikesta siitä, minkä tunnemme mahdottomaksi tietää Ensimmäisestä Lähteestä ja Keskuksesta. Eikä tämäkään hypoteesi luultavasti vielä vastaa alkuperäisen todellisuuden luotaamatonta infiniittisyyttä.

105:1.7 (1153.4) Universumien universumi sitä asuttavine lukemattomine persoonallisuuksien joukkoineen on valtava ja monimutkainen organismi, mutta Ensimmäinen Lähde ja Keskus on äärettömän paljon monimutkaisempi kuin ne universumit ja persoonallisuudet, jotka ovat todellistuneet vastauksena hänen harkittuihin käskyihinsä. Kun tunnette kauhunsekaista kunnioitusta kokonaisuniversumin suuruutta kohtaan, pysähtykää miettimään, ettei edes tämä käsittämätön luomus voi olla enempää kuin osittainen paljastus Infiniittisestä.

105:1.8 (1153.5) Infiniittisyys on tosiaankin kaukana kuolevaisen olennon käsitysmaailman kokemustasosta, mutta jo Urantian nykyisenkin aikakauden kuluessa käsityksenne infiniittisyydestä laajenevat, ja ne laajenevat laajenemistaan koko sen loputtoman elämänvaiheen ajan, joka jatkuu tästä eteenpäin tulevaan ikuisuuteen. Kvalifioimaton infiniittisyys on finiittisen luodun kannalta mitään merkitsemätön, mutta infiniittisyys kykenee rajoittamaan itseään ja se ilmenee herkästi todellisuutena kaikille universumiolemassaolojen tasoille. Ja kasvot, jotka Infiniittinen

kääntää universumin kaikkien persoonallisuuksien puoleen, ovat Isän, rakkauden Universaalisen Isän, kasvot.

2. ”MINÄ OLEN” kolmiyhteisenä ja seitsenkertaisena

105:2.1 (1153.6) Pohtiessanne todellisuuden syntyhistoriaa pitäkää aina mielessänne, että koko absoluuttinen todellisuus on ikuisuudesta ja on ilman olemassaolon alkua. Absoluuttisella todellisuudella tarkoitamme Jumaluuden kolmea eksistentiaalista persoonaa, Paratiisin Saarta ja kolmea Absoluuttia. Nämä seitsemän realiteettia ovat toistensa kanssa yhtä ikuisia siitä huolimatta, että turvaudumme ajallisuudessa ja avaruudessa käytettävään puhetapaan esitellessämme ihmisolennoille heidän toinen toistaan seuraavat alkuhetkensä.

105:2.2 (1154.1) Kun todellisuuden alkulähteiden esittelyssä noudatetaan kronologista esitystapaa, on pakostakin oletettava, että on ollut teoreettinen ”ensimmäisen” tahdonilmaisun hetki ja ”ensimmäinen” MINÄ OLEN -olevaisen^[22] sisällä vastakaikuna ilmennyt reaktio. Pyrkiessämme välittämään kuvan todellisuuden syntyhistoriasta ja kehkeytymisestä on tämä vaihe kuviteltavissa *Infiniittisen* itse suorittamaksi erottautumiseksi *Infinitudista*, mutta postulaatti tästä kaksinaisesta suhteesta on aina laajennettava kolmiyhteiseksi

käsitteeksi mieltämällä *Infiniittisyyden*, MINÄ OLEN -olevaisen^[23], ikuinen jatkuvuus.

105:2.3 (1154.2) Tämä MINÄ OLEN -olevaisesta^[24] itsestään lähtevä muodonmuutos kulminoituu jumalallistuneen ja jumalallistumattoman todellisuuden, potentiaalisen ja aktuaalisen todellisuuden sekä eräiden muiden todellisuuksien – jotka ovat tuskin tällä tavoin luokiteltavissa – moninaiseen erilaistumiseen. Nämä teoreettisen monistisen MINÄ OLEN -olevaisen^[25] erilaistumiset liittyvät niiden suhteiden avulla ikuisesti toisiinsa, jotka samanaikaisesti ilmaantuvat kyseisen MINÄ OLEN -olevaisen^[26] sisällä – esipotentiaalinen, esiaktuaalinen, esipersonallinen, monoteettinen eli yksielementtinen esitodellisuus, joka vaikka onkin infiniittistä, paljastuu kuitenkin Ensimmäisen Lähteen ja Keskuksen läsnäolossa absoluuttiseksi ja Universaalisen Isän rajattomassa rakkaudessa persoonallisuudeksi.

105:2.4 (1154.3) Näiden sisäisten muodonmuutosten avulla MINÄ OLEN laskee perustan seitsenkertaiselle suhteelle itsensä kanssa. Filosofinen (ajallinen) käsitys yksinäisestä MINÄ OLEN -olevaisesta^[27] ja välivaihetta koskeva (ajallinen) käsitys MINÄ OLEN -olevaisesta^[28] kolmiyhteisenä on nyt laajennettavissa niin, että se sisältää MINÄ OLEN -olevaisen^[29] seitsenkertaisena. Tämä seitsenkertainen – tai seitsenvaiheinen – olemus on hahmoteltavissa parhaiten suhteessa Infiniittisyyden Seitsemään Absoluuttiin:

105:2.5 (1154.4) 1. *Universaalinen Isä*. MINÄ OLEN Iankaikkisen Pojan isä. Tämä on aktuaalisuuksien alkuperäinen persoonallisuussuhde.

Pojan absoluuttinen persoonallisuus tekee absoluuttiseksi sen tosiasian, että Jumala on isä, ja luo potentiaalin siihen, että kaikki persoonallisuudet ovat Jumalan poikia. Tämä suhde tekee Infiniittisen persoonallisuudesta kiistämättömän ja kruunaa sen hengellisen esilletulon Alkuperäisen Pojan persoonallisuudessa. MINÄ OLEN -olevaisen^[30] tämä vaihe on hengellisillä tasoilla osittain jopa niiden kuolevaisten koettavissa, jotka vaikka vielä lihallisia ovatkin, voivat palvoa meidän Isäämme.

105:2.6 (1154.5) 2. *Universaalinen Valvoja*. MINÄ OLEN ikuisen Paratiisin syy. Kysymyksessä on aktuaalisuuksien alkuperäinen persoonaton suhde, alkuperäinen ei-hengellinen yhteenliittymä. Universaalinen Isä on Jumala rakkaudeksi käsitettynä. Universaalinen Valvoja on Jumala perikuvaksi käsitettynä. Tämä suhde luo muodon – hahmon – potentiaalin ja määrää persoonattoman ja ei-hengellisen suhteen alkuperäismallin – sen alkuperäismallin, jonka mukaan kaikki jäljennökset tehdään.

105:2.7 (1154.6) 3. *Universaalinen Luoja*. MINÄ OLEN yhtä Iankaikkisen Pojan kanssa. Tämä Isän ja Pojan liitto (Paratiisin läsnä ollessa) panee alulle sen luomissyklin, jonka täyttymyksenä on yhteispersonallisuuden ja ikuisen universumin ilmaantuminen. Finiittisen kuolevaisen näkökulmasta katsottuna todellisuuden varsinaisena alkuna oli ikuisuudessa tapahtunut Havona-luomuksen ilmaantuminen. Tämä Jumaluuden luomisteko tapahtui sen Toiminnan Jumalan toimesta ja kautta, joka syvimmältä

olemukseltaan on aktuaalisen kaikilla tasoilla ja kaikille tasoille näyttäytyvä Isä–Poika-ykseys. Jumalallista luomistoimintaa luonnehtii sen vuoksi ehdottomasti ykseys, ja tämä ykseys on ulkonainen heijastus Isä–Pojan kaksinaisuuden ja Isä–Poika–Hengen Kolminaisuuden absoluuttisesta ykseydestä.

105:2.8 (1155.1) 4. *Infiniittinen Ylläpitäjä*. MINÄ OLEN itsessäni assosioituva. Tämä on todellisuuden staattisuuksien ja potentiaalien alkuvaiheinen yhteenliittymä. Tässä suhteessa kompensoituvat kaikki kvalifioidut ja kvalifioimattomat. Tämä MINÄ OLEN -olevaisen^[31] vaihe ymmärretään parhaiten Universaalisena Absoluuttina – Jumaluus- ja Kvalifioimattoman Absoluutin yhdistäjänä.

105:2.9 (1155.2) 5. *Infiniittinen Potentiaali*. MINÄ OLEN itseni kvalifioinut. Tämä on se infiniittisyyden kiintopiste, joka todistaa ikuisesti siitä, että MINÄ OLEN rajoitti omasta tahdostaan itsensä ja että sen johdosta toteutui kolminkertainen itsensäjulkituonti ja itsensäilmoittaminen. Tämä MINÄ OLEN -olevaisen^[32] vaihe ymmärretään tavallisesti Jumaluusabsoluutiksi.

105:2.10 (1155.3) 6. *Infiniittinen Kapasiteetti*. MINÄ OLEN staattis-reaktiivinen. Tämä on olevaisuuden loputon kaava, kaiken tulevaisuudessa tapahtuvan kosmisen laajenemisen mahdollisuus. MINÄ OLEN -olevaisen^[33] tämä vaihe tajutaan ehkä parhaiten

Kvalifioimattoman Absoluutin sellaisena läsnäolona, joka ylittää gravitaation.

105:2.11 (1155.4) 7. *Infiniittisyyden Universaalinen Ainoa*. MINÄ OLEN MINÄ OLEN -olevaisena^[34]. Tämä on Infiniittisyyden pysähtyneisyys eli sen suhde itseensä, infiniittisyydestodellisuuden ikuinen fakta ja todellisuusinfiniittisyyden universaalinen totuus. Siinä määrin kuin tämä suhde on havaittavissa persoonallisuutena, se paljastuu univertimeille kaiken persoonallisuuden – jopa absoluuttisen persoonallisuuden – jumalallisessa Isässä. Sikäli kuin tämä suhde on tuotavissa julki persoonattomasti, universumi tulee sen kanssa kosketuksiin puhtaan energian ja puhtaan hengen absoluuttisena yhteenkuuluvuutena Universaalisen Isän läsnäolossa. Sikäli kuin tämä suhde on käsitettävissä absoluutiksi, se tulee julki Ensimmäisen Lähteen ja Keskuksen ensimmäisyydessä; hänessä me kaikki – olimmepa avaruuden luotuja tai Paratiisin kansalaisia – elämme ja liikumme ja olemme. Ja tämä pitää yhtä lailla paikkansa, vaikka puhe olisi kokonaisuniversumista tai äärettömän pienestä ultimatonista, vaikka puhe olisi siitä, mikä on oleva, tai mikä on, tai mikä on ollut.

3. Infiniittisyyden Seitsemän Absoluuttia

105:3.1 (1155.5) MINÄ OLEN -olevaiseen^[35] sisältyvät seitsemän ensisijaista suhdetta iäistyvät Infiniittisyyden Seitsemänä

Absoluuttina. Mutta vaikka voimme esitellä todellisuuden alkulähteitä ja infiniittisyyden erilaistumista kohtauksesta toiseen etenevänä kertomuksena, tosiasiasa kaikki seitsemän Absoluuttia ovat kvalifioimattomasti ja tasavertaisesti yhtä ikuisia. Kuolevaisten mielen on kenties välttämätön luoda kuva heidän alkuvaiheistaan, mutta tietoisuuden siitä, ettei Seitsemällä Absoluutilla ollut mitään alkua, tulisi aina heittää varjonsa tämän käsityksen ylle. Seitsemän Absoluuttia ovat ikuisia, ja siinä ominaisuudessa he ovat olleet aina olemassa. Seitsemän Absoluuttia ovat todellisuuden edellytys. Heitä on näissä luvuissa kuvailtu seuraavalla tavalla:

105:3.2 (1155.6) 1. *Ensimmäinen Lähde ja Keskus*. Jumaluuden Ensimmäinen Persoonaa ja alkuperäinen ei-jumaluuden malli, Jumala, Universaalinen Isä, luoja, valvoja ja ylläpitäjä; universaalinen rakkaus, ikuinen henki ja infiniittinen energia; kaikkien potentiaalien potentiaali ja kaikkien aktuaalien lähde; kaiken muuttumattomuuden pysyvyys ja kaiken muutoksen dynamismi; mallin lähde ja persoonien Isä. Kaikki seitsemän Absoluuttia ovat kollektiivisesti yhtä kuin infiniittisyys, mutta Universaalinen Isä itse on aktuaalisesti infiniittinen.

105:3.3 (1155.7) 2. *Toinen Lähde ja Keskus*. Jumaluuden Toinen Persoonaa, Iankaikkinen ja Alkuperäinen Poika; MINÄ OLEN -olevaisen^[36] absoluuttiset persoonallisuusrealiteetit ja ”MINÄ OLEN -persoonallisuuden” todellistumis-julkitulon perusta. Yksikään persoonallisuus ei voi toivoa saavuttavansa Universaalista Isää

muutoin kuin hänen Iankaikkisen Poikansa kautta. Ilman tämän kaikkien persoonallisuuksien absoluuttisen perikuvan toimintaa ja apua ei persoonallisuus myöskään voi yltää olemassaolon henkitasolle. Toisessa Lähteessä ja Keskuksessa henki on kvalifioimatonta, kun taas persoonallisuus on absoluuttista.

105:3.4 (1156.1) 3. *Paratiisi Lähteenä ja Keskuksena.* Toinen ei-jumaluutta edustava perikuva, ikuinen Paratiisin Saari; ”MINÄ OLEN -vahvuuden” todellistumisjulkitulon perusta ja kaikkialle universumeihin ulottuvan gravitaatiovalvonnan rakentumisen perusta. Koko aktuaalistuneen, ei-hengellisen, ei-persoonallisen ja ilman tahtoa olevan todellisuuden osalta Paratiisi on mallien absoluutti. Aivan kuten henkienergia suhteutuu Universaaliseseen Isään Äiti-Pojan absoluuttisen persoonallisuuden kautta, samalla tavalla pidetään kaikkea kosmista energiaa Ensimmäisestä Lähteestä ja Keskuksesta juontuvan gravitaatiovalvonnan otteessa Paratiisin Saarena ilmenevän absoluuttisen perikuvan kautta. Paratiisi ei ole avaruudessa; avaruus on olemassa suhteessa Paratiisiin, ja liikkeen aikasidonnaisuus määräytyy paratiisisuhteen kautta. Ikuinen Saari on absoluuttisessa lepotilassa, kaikki muu organisoitunut ja organisoituva energia on ikuisessa liikkeessä; koko avaruudessa vain Kvalifioimattoman Absoluutin läsnäolo on liikkumaton, ja Kvalifioimaton on Paratiisin suhteen rinnakkainen. Paratiisi on olemassa avaruuden keskipisteessä, Kvalifioimaton läpäisee

avaruuden, ja kaiken suhteellisen olemassa olevan oleminen on tämän toimipiirin sisällä.

105:3.5 (1156.2) 4. *Kolmas Lähde ja Keskus.* Jumaluuden Kolmas Persoona, Myötätoimija; infiniittinen integroija, joka integroi Paratiisin kosmiset energiat Iankaikkisen Pojan henkienergioihin; tahtoa edustavien motiivien ja vahvuutta edustavan mekaniikan täydellinen koordinoija; kaiken aktuaalisen ja aktuaalistuvan todellisuuden yhdistäjä. Monilukuisten lastensa suorittamien hoivatoimien kautta Ääretön Henki tuo julki Iankaikkisen Pojan armon, samalla kun hän toimii infiniittisenä manipuloijana, joka ajasta aikaan kutoo Paratiisin mallia avaruuden energioihin. Tämä samainen Myötätoimija, tämä Toiminnan Jumala, on Isä-Pojan rajattomien suunnitelmien ja tarkoitusten täydellinen ilmentymä, samalla kun hän itse toimii mielen alkulähteenä ja persoonana, joka lahjoittaa älyn laajalle ulottuvan kosmoksen luoduille.

105:3.6 (1156.3) 5. *Jumaluusabsoluutti.* Universaalisen todellisuuden kausationaaliset, potentiaalisesti persoonalliset mahdollisuudet, kaiken jumaluuspotentiaalin kokonaisuus. Jumaluusabsoluutti on kvalifioimattomien, absoluuttisten ja ei-jumaluutta olevien realiteettien tavoitteellinen kvalifioija. Jumaluusabsoluutti on absoluuttisen kvalifioija ja kvalifioidun absolutisoija – kohtalon alkuunpanija.

105:3.7 (1156.4) 6. *Kvalifioimaton Absoluutti*. Staattinen, reaktiivinen ja piilevä; MINÄ OLEN -olevaisen^[37] paljastumaton kosminen infiniittisyys; ei-jumalallistuneen todellisuuden kaikkinaisuus ja kaiken ei-persoonallisen potentiaalin lopullisuus. Avaruus rajoittaa Kvalifioimattoman toiminnan, mutta Kvalifioimattoman läsnäolo on rajaton, infiniittinen. Kokonaisuniversumille on olemassa käsitteellinen ääriraja, mutta Kvalifioimattoman läsnäolo on rajaton; edes ikuisuus ei voi ammentaa tyhjiin tämän ei-jumaluutta olevan Absoluutin ääretöntä liikkumattomuutta.

105:3.8 (1156.5) 7. *Universaalinen Absoluutti*. Jumalallistuneen ja jumalallistumattoman yhdistäjä, absoluuttisen ja suhteellisen korreloija. Universaalinen Absoluutti (joka on staattinen, potentiaalinen ja assosiatiivinen) kompensoi jännitteen, joka vallitsee iäti olemassaolevan ja loppuunsaattamattoman välillä.

105:3.9 (1156.6) Infiniittisyyden Seitsemän Absoluuttia muodostavat todellisuuden alkuvaiheet. Tavalla, jolla kuolevaisten mieli asiaa mieluusti tarkastelee, näyttäisi Ensimmäinen Lähde ja Keskus olevan kaikkien absoluuttien edeltäjä. Mutta tämänkaltaisen postulaatin, olipa se miten hyödyllinen hyvänsä, kumoaa Pojan, Hengen, kolmen Absoluutin ja Paratiisin Saaren Ensimmäisen Lähteen kanssa rinnakkainen ikuisuusolemassaolo.

105:3.10 (1157.1) On *totuus*, että Absoluutit ovat MINÄ OLEN–Ensimmäisen Lähteen ja Keskuksen ilmenemismuotoja. On *tosiasia*, ettei näillä Absoluuteilla koskaan ollut alkua, vaan he ovat

Ensimmäisen Lähteen ja Keskuksen suhteen rinnakkaisia ikuisuuksia. Absoluuttien välillä ikuisuudessa vallitsevia suhteita ei voi aina esittää aiheuttamatta ajallisuudessa käytettävässä kielessä ja avaruudessa vallitsevissa ajatuskuvioissa paradokseja. Mutta kaikesta siitä hämmingistä huolimatta, joka koskee Infiniittisyyden Seitsemän Absoluutin alkuperää, on sekä tosiasia että totuus, että koko todellisuus perustuu heidän ikuisuusolemassaoloonsa ja infiniittisyyssuhteisiinsa.

4. Ykseys, kaksinaisuus ja kolmiyhteys

105:4.1 (1157.2) Universumin filosofit postuloivat MINÄ OLEN -olevaisen^[38] ikuisuusolemassaolon koko todellisuuden alkulähteeksi. Ja samalla kun he näin tekevät, he postuloivat myös, että MINÄ OLEN jakaa itsensä lohkoihin, jotka edustavat tämän minuuden alkuperäisiä sisäisiä suhteita – infiniittisyyden seitsemää vaihetta. Ja tämän olettamuksen myötä he samalla esittävät kolmannen postulaatin – postulaatin Infiniittisyyden Seitsemän Absoluutin ikuisuusilmestymisestä sekä MINÄ OLEN -olevaisen^[39] seitsemän vaiheen ja näiden seitsemän Absoluutin kaksinaisuusyhteenliittymisen ikuistumisesta.

105:4.2 (1157.3) MINÄ OLEN -olevaisen^[40] itsensä julkituonti lähtee näin ollen staattisesta itseystä ja päättyy itsensä lohkoihin jakamisen kautta ja itseysteensä suhteissa olemisen kautta absoluuttisiin suhteisiin, itseystä juontuviin Absoluutteihin.

Kaksinaisuudesta tulee siis olemassa olevaa siinä, että Infiniittisyyden Seitsemän Absoluuttia ovat ikuisessa liitossa itseään julkituovan MINÄ OLEN -olevaisen^[41] segmentoituneiden vaiheiden seitsenkertaisen infiniittisyyden kanssa. Nämä kaksinaissuhteet, jotka iäistyvät universumeille seitsemänä Absoluuttina, iäistävät koko universumitodellisuuden pohjimmaiset perustukset.

105:4.3 (1157.4) Joku on joskus todennut, että ykseydestä sikiää kaksinaisuus, että kaksinaisuudesta sikiää kolmiyhteys ja että kolmiyhteys on kaikkien olevaisten ikuinen esi-isä. On tosiaankin olemassa kolme alkuvaiheisten suhteiden suurta luokkaa, jotka ovat:

105:4.4 (1157.5) 1. *Ykseyssuhteet*. MINÄ OLEN -olevaisen^[42] sisällä vallitsevat suhteet, kun tämä ykseys käsitetään kolminkertaiseksi ja sitten seitsenkertaiseksi itsensä erilaistamiseksi.

105:4.5 (1157.6) 2. *Kaksinaisuussuhteet*. Suhteet, jotka vallitsevat seitsenkertaisena ilmenevän MINÄ OLEN -olevaisen^[43] ja Infiniittisyyden Seitsemän Absoluutin välillä.

105:4.6 (1157.7) 3. *Kolmiyhteyssuhteet*. Kysymyksessä ovat Infiniittisyyden Seitsemän Absoluutin toiminnalliset yhteenliittymät.

105:4.7 (1157.8) Kolmiyhteyssuhteet rakentuvat Absoluuttien keskinäisen yhteenliittymisen väistämättömyyden johdosta kaksinaisuuden perustuksille. Tällaiset kolmiyhteyttä olevat yhteenliittymät iäistävät koko todellisuuden potentiaalin, ne sulkevat piiriinsä sekä jumalallistuneen että ei-jumalallistuneen todellisuuden.

105:4.8 (1157.9) MINÄ OLEN on kvalifioimaton infiniittisyys *ykseytenä*. Kaksinaisuudet iäistävät todellisuuden *perustat*. Kolmiyhteydet

johtavat siihen, että infiniittisyys todellistuu universaalisena *toimintona*.

105:4.9 (1157.10) Seitsemässä Absoluutissa esieksistentiaaleista tulee eksistentiaaleja, ja kolmiyhteyksissä, Absoluuttien perusyhteenliittymässä, eksistentiaaleista tulee toiminnallisia. Ja samalla kun kolmiyhteydet iäistyvät, samalla valmistuu universuminäyttämö – potentiaalit ovat olemassa ja aktuaalit ovat läsnä – ja ikuisuuden täyteys näkee kosmisen energian erilaistumisen, Paratiisin hengen levittäytymisen sekä sen, että mieli annetaan lahjaksi yhdessä persoonallisuuden lahjoittamisen kanssa, minkä ansiosta kaikki nämä Jumaluuden ja Paratiisin johdannaiset yhdistyvät luotujen tasolla tapahtuvassa kokemisessa ja luotujen yläpuolella olevalla tasolla muin menetelmin.

5. Finiittisen todellisuuden esiintuonti

105:5.1 (1158.1) Aivan kuten MINÄ OLEN -olevaisen^[44] alkuperäisen erilaistumisen on katsottava johtuvan luontaisesta ja itseyteen sisältyvästä tahtotoiminnasta, samalla tavoin on finiittisen todellisuuden esiintuontia pidettävä Paratiisin-Jumaluuden tahtoperäisten tekojen ja toiminnallisten kolmiyhteyksien mainittujen tekojen johdosta suorittamien järjestelyjen seurauksena.

105:5.2 (1158.2) Ennen finiittisen jumalallistumista näyttäisi siltä, että koko todellisuuden erilaistuminen tapahtui absoluuttisilla tasoilla. Mutta finiittisen todellisuuden esiin tuova tahtoperäinen teko

merkitsee samalla absoluuttisuuden kvalifioitumista ja tuo mukanaan suhteellisuuksien ilmaantumisen.

105:5.3 (1158.3) Vaikka esitämme tämän kertomuksen peräkkäisinä tapahtumina ja välitämme kuvan finiittisen historiamaisesta ilmaantumisesta suorana johdannaisena absoluuttisesta, olisi pidettävä mielessä, että kaikkea sitä, mikä on finiittistä, sekä edelsivät että seurasivat transsendentaalit. Transsendentaaliset perimmäisyydet ovat finiittisen suhteen sekä sen syy että sen täyttymys.

105:5.4 (1158.4) Finiittinen mahdollisuus sisältyy Infiniittiseen luonnostaan, mutta mahdollisen muuntumisen todennäköisyydeksi ja väistämättömyydeksi on katsottava johtuvan sen Ensimmäisen Lähteen ja Keskuksen itsestään olemassa olevasta vapaasta tahdosta, joka aktivoi kaikki kolmiyhteyttä edustavat yhteenliittymät. Vain Isän tahdon infiniittisyys olisi koskaan voinut niin kvalifioida olemassaolon absoluuttisen tason, että perimmäinen taso olevaistui ja finiittinen taso tuli luoduksi.

105:5.5 (1158.5) Suhteellisen ja kvalifioidun todellisuuden ilmaantumisen myötä syntyy uusi todellisuuden sykli – kasvamisen sykli – majesteettinen laskeutuminen infiniittisyyden korkeuksista finiittisen alueelle, joka kääntyy iäti sisäänpäin, kohti Paratiisia ja Jumaluutta, ja joka tavoittelee alati yleviä päämääriä, jotka ovat infiniittisyyttä olevan alkulähteen suhteen yhteismitallisia.

105:5.6 (1158.6) Nämä käsittämättömät tapahtumat ovat merkkinä universumin historian alkamisesta, ja ne osoittavat, että itse aika on ilmaantunut olevaisuuteen. Luodun näkökulmasta finiittisyyden alku on todellisuuden syntymä. Tavalla, jolla luotujen mieli tarkastelee asioita, mitään käsitettävää aktuaalisuutta ei ole olemassa ennen finiittistä. Tämä vasta ilmaantuva finiittinen todellisuus esiintyy kahdessa alkuperäisessä vaiheessa:

105:5.7 (1158.7) 1. *Ensiasteiset maksimit*, korkeimmalla tavalla täydellinen todellisuus, Havonan tyyppiä oleva universumi ja luotu.

105:5.8 (1158.8) 2. *Toisasteiset maksimit*, korkeimmalla tavalla täydellistynyt todellisuus, superuniversumin tyyppiä oleva luotu ja luomistulos.

105:5.9 (1158.9) Nämä siis ovat kaksi alkuperäistä ilmenemismuotoa: konstitutiivisesti täydellinen ja kehittymällä täydellistynyt. Molemmat ovat ikuisuutta koskevissa yhteyksissä tasavertaisia, mutta ajallisuuden puitteissa ne näyttävät olevan erilaisia. Aikatekijä merkitsee kasvamista sille, joka kasvaa; toisasteiset finiittiset kasvavat; niinpä ne, jotka kasvavat, näyttävät ajallisuudessa pakostakin keskeneräisiltä. Mutta näitä eroja, jotka tällä puolen Paratiisia ovat varsin tärkeitä, ei esiinny ikuisuudessa.

105:5.10 (1158.10) Puhumme täydellisestä ja täydellistyneestä ensiasteisena ja toisasteisena maksimina, mutta niiden lisäksi on vielä yksi tyyppi: Kolminaistavat ja muut suhteet ensiasteisten ja toisasteisten välillä nimittäin johtavat *kolmannen asteen maksimien* ilmaantumiseen – olevaisiin, merkityksiin ja arvoihin, jotka eivät ole täydellisiä eivätkä

täydellistyneitä, mutta jotka ovat kuitenkin tasavertaisia kummankin alkuperäistekijän kanssa.

6. Finiittisen todellisuuden seurausilmiöt

105:6.1 (1159.1) Koko finiittisten olemassa olevien esiintuonti merkitsee siirtymistä potentiaaleista aktuaaleihin toiminnallista infiniittisyyttä edustavien absoluuttisten yhteenliittymien puitteissa. Niistä monista seurausilmiöistä, jotka luomalla tapahtuva finiittisen aktuaalistuminen saa aikaan, voidaan mainita:

105:6.2 (1159.2) 1. *Jumaluusreaktio*, kokemuksellista korkeimmuutta edustavien kolmen tason ilmaantuminen: persoonallisen hengen korkeimmuuden aktuaalisuus Havonassa, potentiaali persoonallisen voiman korkeimmuuteen tulevassa suuruniversumissa ja sellaisen kokemuksellisen mielen kapasiteetti johonkin tuntemattomaan tehtävään, joka toimii tulevaisuuden kokonaisuniversumissa jollakin korkeimmuuden tasolla.

105:6.3 (1159.3) 2. *Universumireaktio* toi mukanaan superuniversumien avaruustasoa koskevien arkkitehtonisten suunnitelmien aktivoimisen, ja tämä evoluutio on käynnissä seitsemän superuniversumin fyysisen organisaation joka puolella edelleenkin.

105:6.4 (1159.4) 3. *Luotuina ilmennyt seurausilmiö* finiittisen todellisuuden esilletuonnista oli Havonan ikuisten asukkaiden

luokkaan kuuluvien täydellisten olentojen ja seitsemästä superuniversumista tulevien täydellistyneiden evolutionaaristen taivasmatkalaisten ilmaantuminen. Täydellisyyden saavuttaminen evolutionaarisena (ajallis-luomistoiminnallisena) kokemuksena merkitsee jo luonnostaan sitä, että lähtökohtana on jokin muu kuin täydellisyys. Tällä tavoin saa alkunsa evolutionaarisissa luomuksissa esiintyvä epätäydellisyys. Ja se on potentiaalisen pahan alkujuuri. Sopeutumattomuus, epäharmonia ja ristiriita, kaikki nämä ovat evolutionaariseen kasvuun luonnostaan kuuluvia, fyysisistä univertimeista aina persoonallisiin luotuihin asti.

105:6.5 (1159.5) 4. *Jumalallisuusreaktio* siihen epätäydellisyyteen, joka luonnostaan kuuluu evoluution ajalliseen viipeeseen, tulee esille Seitsenkertaisen Jumalan kompensoivana läsnäolona. Seitsenkertaisen Jumalan toimintojen avulla se, mikä on täydellistymässä, integroituu sekä täydelliseen että täydellistyneeseen. Tämä viive kuuluu erottamattomasti kehitykseen, joka on luovuutta ajallisuudessa. Äskeisen johdosta, mutta myös muista syistä, Korkeimman kaikkivaltius perustuu Seitsenkertaisen Jumalan jumaluusmenestyksiin. Kyseinen viive mahdollistaa luodun osallistumisen jumalalliseen luomistyöhön siksi, että se sallii luotujen persoonallisuuksien tulla Jumaluuden kumppaneiksi pyrittäessä korkeimpaan mahdolliseen kehitykseen. Kuolevaisen luodun aineellisesta mielestä tulee näin jumalallisen Suuntaajan kumppani, kun kaksinaistetaan kuolematonta sielua. Seitsenkertainen Jumala tarjoaa myös keinot, joilla kompensoidaan luontaiseen täydellisyyteen sisältyvät kokemukselliset

rajoittuneisuudet, samalla kun se kompensoi epätäydellisyyteen sisältyvät ylösnousemusta edeltävät rajoittuneisuudet.

7. Transsendentaalien olevaistuminen

105:7.1 (1159.6) Transsendentaalit ovat ali-infiniittisiä ja aliabsoluuttisia, mutta ne ovat superfiniittisiä ja luotuja korkeammalla.

Transsendentaalit olevaistuvat integroivaksi tasoksi, joka suhteuttaa absoluuttien superarvot finiittien maksimiarvojen kanssa. Luodun näkökulmasta katsottuna se, mikä on transsendentaalista, saattaisi näyttää olevaistuneen finiittisen seurauksena; ikuisuuden kannalta katsottuna se ilmaantui finiittistä ennakoivana. Ja on niitäkin, jotka ovat pitäneet sitä finiittisen ”esikaikuna”.

105:7.2 (1159.7) Mikä on transsendentaalista, ei välttämättä ole kehityksetöntä, mutta se on finiittisessä merkityksessä ylievolutionaarista. Se ei myöskään ole kokemuksetonta, vaan se on ylikokemusta siinä mielessä, mikä merkitys sellaisella on luoduille olennoille. Ehkäpä parhaana havainnollistuksena tällaisesta paradoksista on täydellisyyttä edustava keskusuniversumi: Se ei oikeastaan ole absoluuttinen, sillä vain Paratiisin Saari on ”materialisoidussa” merkityksessä eittämättömästi absoluuttinen. Ei se myöskään ole seitsemän superuniversumin tavoin finiittinen evolutionaarinen luomus. Havona on ikuinen, mutta ei muuttumaton siinä mielessä, että se olisi universumi, jossa ei esiinny kasvua. Sen asukkaina on luotuja (syntyperäisiä havonalaisia), joita

ei itse asiassa koskaan luotu, sillä he ovat ikuisesti olemassa olevia. Havona on näin esimerkki jostakin, joka ei ole täsmällisesti puhuen finiittistä, jos kohta ei vielä absoluuttistakaan. Lisäksi Havona toimii puskurina absoluuttisen Paratiisin ja finiittisten luomusten välissä ja valaisee vielä sen lisäksi transsendentaalien toimintaa. Mutta Havona itse ei ole transsendentaalinen – se on Havona.

105:7.3 (1160.1) Samalla tavoin kuin Korkein yhdistetään finiittisiin, Perimmäinen samastetaan transsendentaaleihin. Mutta vaikka me Korkeinta ja Perimmäistä näin vertaammekin, on heidän välillään muutakin kuin aste-ero, sillä kysymyksessä on myös laatuero. Perimmäinen on jotakin enemmän kuin transsendentaaliselle tasolle projisoitu super-Korkein. Perimmäinen on toki kaikkea sitä, mutta samalla jotakin enemmän: Perimmäinen on uusien jumaluusrealiteettien olevaistuma, siihen asti kvalifioimattomien uusien vaiheiden kvalifioituma.

105:7.4 (1160.2) Niiden realiteettien joukkoon, jotka liitetään transsendentaaliseen tasoon, kuuluvat seuraavat seikat:

- 105:7.5 (1160.3) 1. Perimmäisen jumaluusläsnäolo.
- 105:7.6 (1160.4) 2. Kokonaisuniversumin käsite.
- 105:7.7 (1160.5) 3. Kokonaisuniversumin Arkkitehdit.
- 105:7.8 (1160.6) 4. Paratiisin vahvuudenorganisoiijien molemmat luokat.
- 105:7.9 (1160.7) 5. Tietyt modifikaatiot avaruuden voimavaroissa.
- 105:7.10 (1160.8) 6. Tietyt henkeä edustavat arvot.
- 105:7.11 (1160.9) 7. Tietyt mieltä edustavat merkitykset.
- 105:7.12 (1160.10) 8. Absoniittiset ominaisuudet ja realiteetit.

105:7.13 (1160.11) 9. Kaikkivaltius, kaikentietävyys ja kaikkiallisuus.

105:7.14 (1160.12) 10. Avaruus.

105:7.15 (1160.13) Maailmankaikkeuden, jossa me nyt elämme, voidaan ajatella olevan olemassa finiittisellä, transsendentaalisella ja absoluuttisella tasolla. Kysymys on siitä kosmisesta näytelmästä, jolla esitetään persoonallisuuksien suorituksista ja energian muodonmuutoksesta koostuvaa loputonta draamaa.

105:7.16 (1160.14) Ja lukuisat kolmiyhteydät yhdistävät kaikki nämä moninaiset realiteetit *absoluuttisesti*, Kokonaisuniversumin Arkkitehdit yhdistävät ne *toiminnallisesti* ja Seitsemän Valtiashenkeä, korkeinta alemmalla olevat Seitsemänkertaisen Jumalan jumaluuden koordinoijat, yhdistävät ne *suhteellisesti*.

105:7.17 (1160.15) Seitsemänkertainen Jumala edustaa sekä maksimistatuksen että alimaksimistatuksen omaaville luoduille Universaalisen Isän persoonallisuuden ja jumalallisuuden ilmoitusta, mutta on olemassa myös sellaisia muita Ensimmäisen Lähteen ja Keskuksen seitsemänkertaisia suhteita, jotka eivät kuulu henkeä olevan Jumalan jumalallisen hengellisen huolenpidon julkitulon piiriin.

105:7.18 (1160.16) Menneisyyden ikuisuudessa Absoluuttien voimat, Jumaluuksien henget ja Jumalten persoonallisuudet havahtuivat reagoimaan itsestään olemassa olevaa omatahtoisuutta edustavaan alkuvaiheiseen omatahtoisuuteen. Nykyisenä universumiaikakautena me kaikki näemme kaikkien näiden realiteettien rajattomien potentiaalien aliabsoluuttisista ilmenemistä koostuvaan, kaukaisuuksiin ulottuvaan kosmiseen panoraamaan

kuuluvia ällistyttyviä seurausilmiöitä. Ja on täysin mahdollista, että Ensimmäisen Lähteen ja Keskuksen alkuperäisen todellisuuden keskeytymätön erilaistuminen voi jatkua eteenpäin ja ulospäin, absoluuttisen infiniittisyyden kaukaisiin ja käsittämättömiin ulottuvuuksiin.

105:7.19 (1161.1) [Esittänyt eräs Nebadonin Melkisedek.]

-
- [17]: ^{105:1.1} Alkutekstissä ei ole sanaa 'olevainen'.
[18]: ^{105:1.2} Alkutekstissä ei ole sanaa 'olevainen'.
[19]: ^{105:1.3} Alkutekstissä ei ole sanaa 'olevainen'.
[20]: ^{105:1.5} Alkutekstissä ei ole sanaa 'olevainen'.
[21]: ^{105:1.6} Alkutekstissä ei ole sanaa 'olevainen'.
[22]: ^{105:2.2} Alkutekstissä ei ole sanaa 'olevainen'.
[23]: ^{105:2.2} Alkutekstissä ei ole sanaa 'olevainen'.
[24]: ^{105:2.3} Alkutekstissä ei ole sanaa 'olevainen'.
[25]: ^{105:2.3} Alkutekstissä ei ole sanaa 'olevainen'.
[26]: ^{105:2.3} Alkutekstissä ei ole sanaa 'olevainen'.
[27]: ^{105:2.4} Alkutekstissä ei ole sanaa 'olevainen'.
[28]: ^{105:2.4} Alkutekstissä ei ole sanaa 'olevainen'.
[29]: ^{105:2.4} Alkutekstissä ei ole sanaa 'olevainen'.
[30]: ^{105:2.5} Alkutekstissä ei ole sanaa 'olevainen'.
[31]: ^{105:2.8} Alkutekstissä ei ole sanaa 'olevainen'.
[32]: ^{105:2.9} Alkutekstissä ei ole sanaa 'olevainen'.

- [33]: ^{105:2.10} Alkutekstissä ei ole sanaa 'olevainen'.
- [34]: ^{105:2.11} Alkutekstissä ei ole sanaa 'olevainen'.
- [35]: ^{105:3.1} Alkutekstissä ei ole sanaa 'olevainen'.
- [36]: ^{105:3.3} Alkutekstissä ei ole sanaa 'olevainen'.
- [37]: ^{105:3.7} Alkutekstissä ei ole sanaa 'olevainen'.
- [38]: ^{105:4.1} Alkutekstissä ei ole sanaa 'olevainen'.
- [39]: ^{105:4.1} Alkutekstissä ei ole sanaa 'olevainen'.
- [40]: ^{105:4.2} Alkutekstissä ei ole sanaa 'olevainen'.
- [41]: ^{105:4.2} Alkutekstissä ei ole sanaa 'olevainen'.
- [42]: ^{105:4.4} Alkutekstissä ei ole sanaa 'olevainen'.
- [43]: ^{105:4.5} Alkutekstissä ei ole sanaa 'olevainen'.
- [44]: ^{105:5.1} Alkutekstissä ei ole sanaa 'olevainen'.
-